

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 6. Tobias cæcitatem à Deo immissam agnoscit, atq[ue] eâ notitia,
tanquam clypeo, impatientiæ authores remouet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

mo, & emendatur. Sextū remedium, quia bonorum virtutem ostendit, & exercet *Fortuna* tristes. Septimum, quia leue & momentaneum est, quidquid nobis accidit, si cum Martyrum, cum Christi, aut etiam, cum damnatorum doloribus comparetur. Octauum denique, quia per iratam *Fortunam*, via ad cælum, & præmium in cælo paratur. Hæc talia, qui in *Casibus* subitis atque funestis, apud se expendit, remedia habet omnis calamitatis; facileque potest, ad exemplum patientissimi illius Stephani (cui maleuolus, igne subiecto, quidquid de agro conuexerat, cum ipso horreo, combussit) magis dolere, ob peccatum affligentis, quàm ob afflictionem. Sed inspiciamus cursim singula remedia enumerata, ab hominibus pijs in praxin reducta.

S. Greg.
l. 4. dial.
c. 19.

§. VI.

Tobias cecitatem à Deo immissam agnoscit, atque ea notitia, tanquam clypeo, impatientie authores remouet.

Ad primum remedium quod attinet, nõ agnouit tantùm David, & ante illum Iob, nulla, in hac vita, sine Dei nutu hominibus mala accidere, atque ideo ea accepta esse oportere; sed alij quoq; eadem vti sunt ra-

tiocinatione. In diuinis litteris, magnis
Tob. 1. 2. laudibus ornatur Tobias, nam *cum esset captus, in diebus Salmanasar regis Assyriorum, in captiuitate tamen positus, viam veritatis non deseruit, ita vt omnia, qua habere poterat, quotidie concaptiuis fratribus, qui erant ex eius genere, impertiret.* Adduntur miræ laudes aliæ, de eius, in ipsa iuuentute, gravitate morum, de fidei constantia, de exercitijs pietatis; de filij sanctissima educatione, de consolatione captiuis impensa, quibus *monita salutis dabat, de pecunia mutuò aut etiam in eleemosynas largissimè data.* Si quidem Tobias *quotidie pergebat, per omnem cognationem suam, & consolabatur eos, diuidebatq; unicuique, prout poterat, de facultatibus suis: esurientes alebat, nudisq; vestimenta præbebat, & mortuis, atque occisis sepulturam sollicitus exhibebat.* Hæc viri virtus, hæc merita fuere. Quæ merces est secuta? Quòd corpora interfectorum sepeliisset, rex Sennacherib *instit eum occidi, & tulit omnem substantiam eius.* Opes illi ablatae sunt: vitam fuga & *nudus latens* seruauit. Ad quid seruauit? vt reuersus, & conuiuio relicto, ad mortuos sepeliendos accurrens in nouam incideret calamitatem. *Contigit enim, vt*
qua-

Tob. 2.
 10.

quadam die fatigatus à sepultura, veniens in domum suam, iactasset se iuxta parietem, & obdormisset, & ex nido hirundinum dormienti illi calida stercora incidere super oculos eius, fieretq; cæcus. Hanc autem tentationem ideò permisit Dominus euenire illi, ut posteris daretur exemplū patientiæ eius, sicut & sancti Iob. Nam cum ab infantia sua semper Deum timuerit, & mandata eius custodierit, non est contristatus contra Deum, quòd plaga cecitatis eueniret ei, sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratias Deo, omnibus diebus vita sua. Nam sicut beato Iob insultabant reges, ita isti parentes & cognati eius irridebant vitam eius, dicentes: Ubi est spes tua, pro qua elemosynas faciebas? Tobias verò increpabat eos, dicens: Nolite ita loqui: quoniam filij sanctorum sumus, & vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo. Non fuit Tobias inftar Tuliæ radios lucis excipientis, imbrem excludentis; æquè à Deo sciuit venire sibi cæcitatem, ac visum, atque idcirco non perdidit patientiam, non mutauit fidem; neque spem deposuit latioris vitæ, in cælo consequendæ. Qui se confidit, Deum, in cælo, visurum, libenter est cæcus in terris. Ad-

Senec.
lib. 1.
epist.
74.

uersus hos casus muniendi sumus, ait Seneca. Nullus enim, contra fortunam, inexpugnabilis murus est. Intus instruamur. Si illa pars tuta est, pulsari homo potest, capi non potest. Quod sit hoc instrumentum, scire desideras? Nihil indignetur, sibi accidere, sciâtq; illa ipsa, quibus ladi videtur, ad conseruationem vniuersi pertinere, & ex his esse, quæ cursum mundi officiûmq; consummant. Placeat homini, quidquid Deo placuit: ob hoc seipsum suaque miretur, quòd non potest vinci, quòd mala ipsa sub se tenet, quòd ratione, qua valentius nihil est, casum dolorémq; & iniuriam subigit. Amara rationem: huius te amor, contra durissima armabit. Ratio igitur potissima est, cogitare, casum tibi à sapientissima Dei bonitate missum esse; qui, per talia, Mundum iustissime moderatur.

§. VII.

Alaricus Gottorum Dux, & Semei, non sine diuina voluntate: ille Romanis, iste Davidi aduersus.

Sozom.
hist. Ec-
cles. lib.
9. c. 6. &
Socrat.
lib. 7 c. 10

Neque enim permittit tantùm hæc, sed etiam immittit Deus, cuius testis est vel Alaricus Gottorum Dux, qui, Stilicone interemto, quia petitâ ab Honorio Imperatore pacem, non impetrauit, statuit, in festo exerci-